

Кейт Мортън - „Къщата край езерото“

Корнуол, 23 юни 1933 г.

НАЙ-ХУБАВАТА ГЛЕДКА ОТ КЪЩАТА се разкриваше от Черничената стая, обаче Алис реши да се задоволи с прозореца на банята. Господин Луелин още беше край реката със своя статив, но винаги се оттегляше рано за почивка и тя не искаше да рискува среща с него. Старецът беше безобиден, но ексцентричен и обсебващ, особено напоследък, и тя се опасяваше да не би неочакваното ѝ присъствие в стаята му да изпрати погрешен сигнал. Алис набърчи нос. Навремето, когато беше по-малка, страшно го харесваше, той нея – също. Чувстваше се странно сега, вече шестнайсетгодишна, като си спомнеше какви истории ѝ бе разказвал, малките му скици, които ѝ се струваха истински съкровища, чудатостта, която се носеше подире му като песен. Така или иначе, банята беше по-близо от Черничената стая и тъй като след броени минути майка ѝ щеше да установи, че в стаите на първия етаж няма цветя, Алис не можеше да губи време да се качва по стълбите. Докато ято прислужници, размахали парцали за прах, нетърпеливо прелетя през коридора, тя се шмугна през вратата и бързо се отпрати към прозореца.

Но къде беше той? Алис усети как коремът ѝ се свива, всеки миг очакваше тръпката на отчаянието. Притисна топлите си длани към стъклото, докато погледът ѝ обхождаше гледката долу: кремави и розови рози, чиито цветове лъщяха като лакирани; безценни праскови, притиснати към закътания градински зид; издълженото сребристо езеро, искрящо на светлината на късната сутрин. Цялото имение вече беше нагласено и накипнено до невъзможно съвършенство, но въпреки това навсякъде цареше оживление. Наетите музиканти плъзгаха позлатени столове по временната естрада, микробусите на доставчиците на храна един подир друг вдигаха пушилка на алеята, полусглобената шатра се издуваше на летния вятър. Единственото неподвижно присъствие на фона на вихъра от дейности беше гласът на баба Дешийл, която седеше дребничка и прегърбена на стола си от ковано желязо пред библиотеката, обгърната от паяжината на спомените си и без да обръща никакво внимание на облите стъклени фенери, които окачваха по дърветата край нея...

Алис рязко си пое дъх.

Той.

Усмивката се плъзна по лицето ѝ, преди да успее да я спре. Радост, прелестна, звездна радост, когато го забеляза на островчето на сред езерото, понесъл голяма цепеница на рамо. Вдигна ръка да му махне, глупав импулс, защото той дори не гледаше към къщата. А дори да гледаше, нямаше да може да ѝ махне в отговор. И двамата знаеха, че трябва да са по-предпазливи.

Пръстите ѝ напипаха панделката в косата, която все се разхлабваше до ухото ѝ, и тя започна да я увива между пръстите си напред-назад, отново и отново. Обичаше да го наблюдава така, тайничко. Чувстваше се силна, не както когато бяха заедно, когато му носеше лимонада в градината или успяваше да се измъкне и да го изненада по време на работа в някое далечно ранчо на имението; когато я разпитваше за романа ѝ, за семейството ѝ, за живота ѝ и тя му разказваше разни неща, размиваше го и с мъка успяваше да не потъне в езерата на дълбоките му зелени очи, осяяни със златни искрици.

Пред очите ѝ той се приведе и поспря, за да уравни тежкия дънер, преди да го нагласи на мястото му върху другите. Беше силен и това беше добре. Алис не беше сигурна точно защо, знаеше само, че това е важно за нея по някакви дълбоки и неизследвани причини. Бузите ѝ горяха, беше поруменяла.

Алис Идвейн не беше стеснителна. Познаваше и други момчета. Вярно, не бяха много – с изключение на традиционното празненство за Еньовден, родителите ѝ бяха известни със своята сдържаност, предпочитаха собствената си компания, – но понякога тя съумяваше да размени тайно няколко думи с момчетата от селото или със синовете на фермерите арендатори, които подръпваха каскетите си и свеждаха поглед, докато следваха бащите си из имението. Обаче това, това беше... Ами, беше различно и тя съзнаваше колко задъхано сантиментално звучи, колко ужасно прилича на нещо, което би казала сестра ѝ Дебора, но пък беше вярно.

Той се казваше Бенджамин Мънро. Алис изрече името беззвучно, сричка по сричка – Бенджамин Джеймс Мънро, на двайсет и шест години, напоследък от Лондон. Нямаше близки, работеше усърдно и не си падаше по празните приказки. Роден бе в Съсекс и беше отраснал в Далечния изток, син на археолози. Обичаше зелен чай, уханието на жасмин и горещите дни, предвещаващи дъжд.

Сам ѝ беше разкрил всичко това. Не беше от надутите мъже, които непрекъснато дърдорят за себе си и за постиженията си, като че ли момичето е просто хубавко лице между две охотно слушащи уши. Напротив, тя слушаше внимателно, наблюдаваше и събираще информация, а при един сгоден случай се прокрадна в склада и надникна в тефтера на главния градинар с данни за служителите. Алис си въобразяваше, че е голяма хрътка, и наистина откри забодено заявлението на Бенджамин Мънро, забодено за една страница със старателни бележки за посевите на господин Харис. Письмцето беше кратко и написано с почерк, от който майка ѝ би се възмутила, а Алис го прегледа цялото, запамети важното и развълнувано усети как думите придават дълбочина и цвят на представата, която си беше създала и съхранила само за себе си като цвете в хербарий. Като цветето, което той ѝ подари едва миналия месец. „Погледни, Алис – стъблото беше зелено и крехко в широката му и силна длан, – първата гардения за сезона.“

Тя се усмихна на спомена и бръкна в джоба си, за да погали гладката повърхност на своя подвързан с кожа бележник. Имаше този навик от детството – влудяваше с него майка си, откакто получи първия си бележник на своя осми рожден ден. Колко обичаше онова ореховокафяво книжле! Колко разумно ѝ го беше избрал татко! Той също обичал да си води дневник, така ѝ каза със сериозност, на която Алис се възхити и оцени. Беше написала пълното си име – Алис Сесилия Идвейн – бавно, под бдителния поглед на майка си, на бледия кафеникав ред на заглавката и веднага се почувства по-реална личност от преди.

Майка ѝ не одобряваше навика на Алис да гали бележника в джоба си, защото така изглеждала „лукаво, сякаш си намислила нещо“ – описание, срещу което Алис нямаше нищо против. Майчиното неодобрение ѝ носеше допълнително удовлетворение. Алис щеше да продължава да гали дневника си, дори ако жестът не предизвикваше онова леко смръщване на прелестното лице на Елинор Идвейн. Правеше го, защото дневникът беше за нея пробен камък, напомняше ѝ коя е. Беше най-съкровеният ѝ довереник и като такъв – голям познавач на Бен Мънро.

Мина почти година, откакто го зърна за пръв път. Беше пристигнал в Лоуанет в края на лятото на 1932 година, по време на онзи превъзходен сух период, когато след вълненията около Еньовден нямаха какво друго да правят, освен да се оставят на приспивната жега. Божествен дух на лениво спокойствие се бе спуснал над имението и дори майка ѝ, бременна в осмия месец и сияйно поруменяла, беше започнала да разкопчава перлените си маншети и да навива до лакътя копринените си ръкави.

В онзи ден Алис седеше на люлката под върбата, полюшваше се безцелно и размишляваше над своя Важен проблем. Ако слушаше, навсякъде край себе си би доловила шумовете на семейния живот – далечния смях на майка ѝ и на господин

Луелин, докато веслата на лодката цопваха в ленив ритъм; мърморенето на Клеми, докато обикаля поляната с разперени като криле ръце; Дебора, която разказваше на бавачката Роуз всички новини за най-новите светски скандали в Лондон. Обаче Алис бе вгълбена в себе си и чуваше само тихото жужене на летните насекоми.

Не бе помръдвала от мястото си почти час и дори не беше забелязала петното от черно мастило от писалката, плъзнало по бялата ѝ памучна рокля, когато той изникна от тъмната горичка на огряната от слънце алея. Беше праметнал платнена торба през рамо, държеше в ръка сакото си и крачеше с равномерна мускулиста походка, чийто ритъм я накара да забави полюшването си. Наблюдава го как приближава, притиснала буза към грубото въже, докато се мъчеше да надникне иззад клона на плачещата върба.

Поради приумиците на географията хората не посещаваха Лоуанет неочаквано. Имението се намираше на дъното на една долчинка и беше заобиколено от гъсти гори с бодливи храсти досущ като къщите от приказките. (И от кошмарите, както щеше да се окаже, макар че тогава Алис нямаше основание да си го мисли.) Имението беше тяхното слънчево кътче, приютило поколения от семейство Дешийл, дом на предците на майка ѝ. Но ето че се появи сред тях този непознат и наруши магията на следобед. Алис по принцип беше склонна да си вре носа в хорските работи – непрекъснато ѝ го повтаряха, а тя го приемаше като комплимент. Възнамеряваше да се възползва от тази своя особеност, но интересът ѝ в онзи ден беше подхранен по-скоро от неудовлетвореност и внезапно желание нещо да я разсее, отколкото от любопитство. През цялото лято работеше трескаво над роман за страсти и загадки, но преди три дни напредъкът ѝ беше осуетен. Виновна беше главната ѝ героиня Лора, която след многобройни глави, представящи богатия ѝ вътрешен живот, бе отказала да съдейства на авторката. След като бе представена на високия, смугъл и красив джентълмен с изисканото име лорд Халингтън, тя най-неочаквано бе изгубила своето остроумие и жизнерадост и определено беше оглупяла.

Докато наблюдаваше младия мъж, който крачеше по алеята, Алис реши да остави Лора да почака. Очакваха я по-неотложни дела.

Тесничка бърлива река прекосяваше имението и се наслаждаваше на краткия слънчев отдых, преди неумолимо да се понесе обратно към гората и към каменния мост – наследство от отдавна живял прачичо, – който свързваше двата бряга и осигуряваше достъп до Лоуанет. Непознатият спря на моста. Бавно се извърна в посоката, от която идваше, и като че ли погледна нещо в ръката си. Листче може би? Или игра на светлината? Нещо в наклонената му глава, в бавния поглед, който плъзна по гъстата гора, издаваше предпазливост и Алис присви очи. Тя беше писателка, разбираше хората, тутакси разпознаваше уязвимостта. Какво го правеше толкова неуверен и защо? Той отново се обърна, описвайки пълен кръг, и заслони с ръка челото си, когато плъзна поглед нагоре по алеята между трънаците към къщата, възправена зад преданата си стража от тисови дървета. Не помръдна, сякаш дори не дишаше, а после Алис видя как непознатият остави торбата и сакото си, изпъна тирантите върху раменете си и въздъхна.

В този момент мълниеносна сигурност прониза Алис. Не знаеше как я връхлитат тези прозрения относно мисловната нагласа на другите хора, знаеше само, че се появяват неочаквано и напълно оформени. Понякога просто бе наясно с някакви неща. А именно: той не беше свикнал да бъде на такова място, ала идваше на среща със съдбата и макар част от него да копнееше да се завърти и да напусне имението още преди да е пристигнал, друга негова част не можеше да обърне гръб на съдбата и не го стори. Предположението беше опияняващо и Алис усети, че още по-здравео стисва въжетото, а мислите ѝ започват да се боричкат, докато тя следи какъв ще бъде следващият ход на непознатия.

И ето, той вдигна сакото си, праметна торбата си през рамо и продължи нагоре по алеята към къщата.

В поведението му се появи нова решимост и целеустремеността му вече личеше по всичко, защото мисията му още не бе изпълнена. Алис си позволи да се усмихне, лекичко и самодоволно, преди да я озари почти ослепително прозрение, което едва не я катурна от люлката. В мига, в който забеляза мастиленото петно на роклята си, проумя какво е решението на нейния Важен проблем. Ама всичко беше съвсем ясно! Лора, която се опитваше да се справи с появата на своя интригуващ непознат и също бе надарена с по-голяма прозорливост от повечето хора, несъмнено би прозряла под маската на мъжа, би открила ужасната му тайна и изпълненото му с вина минало и би прошепнала в кротък миг, когато той щеше да бъде само неин...

– Алис?

В банята на Лоуанет Алис се сепна и удари бузата си в дървената рамка на прозореца.

– Алис Идвейн! Къде си?

Стрелна с поглед затворената врата зад гърба си. Приятните спомени от предишното лято, шеметната тръпка на влюбването, първите дни от приятелството ѝ с Бен и опияняващата връзка с писателските ѝ занимания, се разпиляха край нея. Бронзовата дръжка на вратата леко потрепери в отклик на бързите стъпки по коридора и Алис притаи дъх.

Майка ѝ вече цяла седмица беше в нервна криза. Типично в неин стил. Тя не беше родена домакиня, но празненството в разгара на лятото беше славна традиция на семейство Дешийл и майка ѝ, неистово привързана към баща си Хенри, организираше събитието всяка година в негова памет. Неизменно изпадаше в паника – задължително! – обаче тази година положението беше по-зле от обичайното.

– Знам, че си тук, Алис. Дебора те е видяла преди малко.

Дебора – по-голямата ѝ сестра, главният пример за подражание, най-голямата заплаха. Ама че късмет – не стига ли, че майка ѝ е прочутата и прославена Елинор Идвейн, та трябва и по-голямата ѝ сестра да е почти толкова свършена? Красива, умна, сгодена за най-изгодната партия от светското общество тази година... Слава богу, че я имаше Клемънтайн, втората сестра, която беше толкова странно същество, че дори Алис изглеждаше почти нормална в сравнение с нея.

Когато майка ѝ бурно отмина надолу по коридора, следвана от Едуина, Алис откряна прозореца и пусна топлия ветрец, ухаещ на прясно окосена трева и на морска сол, да окъпе лицето ѝ. Едуина беше единственото същество (а тя беше голдън ретривър в крайна сметка, не човек), което бе в състояние да понесе майка ѝ, когато изпадне в такова състояние. Дори клетият татко още преди часове беше избягал в мансардата и несъмнено се наслаждаваше на кротката компания на някой велик труд по естествена история. Проблемът се криеше във факта, че Елинор Идвейн бе перфекционистка и всяка дреболия от празненството по случай деня на лятното слънцестоене трябваше да отговаря на нейните високи изисквания. Макар да криеше този факт под лустрото на упорито безразличие, Алис отдавна се тревожеше, че далеч не отговаря на очакванията на майка си. Погледнеше ли се в огледалото, винаги се отчайваше от твърде дългнестото си тяло, от непокорната си мишокестенява коса, от предпочитанието си към компанията на измислени, а не на реални същества.

Но вече не. Алис се усмихна, когато Бен метна нова цепеница върху бързо оформящата се купчина. Може и да не беше толкова очарователна, колкото Дебора и със сигурност никой нямаше да я обезсмърти, както бе увековечена майка ѝ, превърната в главна героиня на популярна детска книжка, но нямаше значение. Тя беше съвсем различна.

– Ти разказваш истории, Алис Идвейн – каза ѝ Бен един следобед, докато прохладната река припкаше до тях и гълъбите долитаха, за да се подготвят за сън. – Не познавам друг човек с толкова хитроумно въображение, с такива чудесни хрумвания.

Гласът му бе нежен, а погледът – сериозен. В онзи миг Алис се видя през неговите очи и гледката ѝ хареса.

Гласът на майка ѝ прелетя покрай вратата на банята – промърмори още нещо за цветята – и заглъхна зад завоя.

– Да, скъпа майко – промърмори Алис с мила снизходителност. – Няма нужда да си връзваш кюлотите на фльонга.

Споменаването на бельото на Елинор Идвейн криеше сладостно светотатство и Алис стисна устни, за да не се разкиска.

Хвърли последен поглед към езерото и излезе от банята, бързо прекоси коридора на пръсти и се вмъкна в стаята си, за да освободи скъпоценната папка изпод дюшека си. В бързината Алис все пак успя да не се спъне в прокъсаното място на червената балучистанска пътека, която пралядо ѝ Хорас беше изпратил от пътешествията си в Близкия изток, изкачи стъпалата по две наведнъж, грабна кошничка от масичката в коридора и изхвърча навън в новия ден.